

Bilag.

Hr. Folketingsmand *O. Levinsen*, Udvalget angaaende indenlandsk Brændsel, Rigsdagen.

Efter Udvalgets Ønske tillader jeg mig herved i Relation til Lovforslag Nr. 89 om Tillæg til Lov Nr. 60 af 26. Februar 1940 om Fremskaffelse af indenlandske Brændselsmaterialer at fremsætte nogle Betragtninger vedrørende den foreliggende Skovbrugs-situation.

Saafermt samfundsmæssige Hensyn gør det paakrævet, vil der teknisk intet være til Hinder for fra de danske Skove midlertidigt at fremskaffe betydeligt forøgede Brændemængder i Forhold til, hvad der normalt hugges. Mulighederne desangaaende stiller sig imidlertid paa afgørende Punkter anderledes, end de stillede sig ved de i 1917, 1918 og 1919 iværksatte Tvangshugster. I Tiden fra ca. 1830 til ca. 1900 var dansk Skovbrug i udpræget Grad en Oplygningsvirksomhed. I Løbet af denne Periode lykkedes det saavel i Statens som i de private Skove at udslette Sporene af foregaaende Aarhundreders Rovdrift og mangelfulde skovdyrkningstekniske Indsigt, og samtidig opsamledes i Skoven meget betydelige Kapitalværdier. Skovbruget havde derfor gennem denne Oplygningstid i Realiteten betydeligt større, sande Indtægter, end den almindelige Regnskabsføring udviste. Skattemæssigt har dette dog været uden Betydning, da permanent Indkomstskat først blev indført i Danmark ved Skattereformen 1903.

I Aarene fra omkring 1900 til 1914 tog den rationelle Skovdrift først og fremmest Sigte paa langt ud i Fremtiden at muliggøre en aarlig lige stor Hugst svarende til den aarlige Tilvækst. Afvikling af Forraadsværdier repræsenterende Overkapitalisering blev kun undtagelsesvis tilstræbt. Ved de ved Brændselsnøden 1917, 1918 og 1919 nødvendiggjorte Tvangshugster blev Skovbruget imidlertid tvunget til at iværksætte meget betydelige Forraadsreduktioner med dertil svarende Kapitalfrigørelse. Merhugsten kom dog ikke til at betyde nogen i længere Tid mærkbar Forringelse af Skovbrugets Produktivitet, idet Hugsten fortrinsvis havde omfattet gamle, overmodne Bøgebevoksninger med lav aarlig Tilvækst.

Af flere forskellige Aarsager, af hvilke som nogle af de stærkest virkende kan anføres Lens afløsningen og den forøgede Ejendoms- og Formuebeskatning, kom det private Skovbrug i Danmark efter 1920 ind i en økonomisk Rationaliseringsperiode karakteriseret ved Bestræbelse for Borteliminering af overflødig Kapitalinvestering. Ud fra saavel skovdyrkningsteknisk som økonomisk fuldt ud forsvarlige Synspunkter blev der efterhaanden iværksat betydelige Forraadsreduktioner, dels ved Erstatning af gamle, svagt producerende Bevoksninger med nye Plantninger, dels ved forstærket Udtyndingshugst i mellemaldrende og yngre Bevoksninger. Talrige Skovejere har dog ikke haft tilstrækkelig klar Erkendelse af, at der herved ogsaa skete en ret betydelig Kapitalhævning. Grundet paa dalende Effektpriiser sideløbende med stigende Driftsomkostninger og Skattebetalinger har de rent kasse-mæssigt førte Skovregnskaber ikke udvist saa store Overskud, at det umiddelbart maatte henlede Opmærksomheden herpaa. Det er da ogsaa utvivlsomt, at der i Løbet af de sidste Aartier af danske Skovejere er betalt betydelige Beløb i Skat af Indkomster, som faktisk for en ikke uvæsentlig Dels Vedkommende har omfattet Kapitalforbrug.

Denne Rationalisering af Skovdriften, der under normale Produktionsforhold saavel privatøkonomisk som samfundsmæssig maa betragtes som fordelagtig, medfører dog, at Skovenes Evne til at imødekomme pludseligt opstaaende Behov for øgede Brænde-